ЖИТТЯ - ЦЕ БЛАГОДАТЬ

Не віґдаю, живу, чи проживаю
За днями дні, що стрімко так біжать,
Куди ведуть мене вони, не знаю,
Приймаю кожен з них, як благодать.

Адже життя – це подарунок долі,
За нього треба дякувати лиш,
Бо наші дні, немов уроки в школі,
І з кожним з них стаємо ми мудріш.

А мудрість та вкладається в копилку
Вона, подібно золоту, тяжка,
І кожен сам несе із ним торбинку
По ще не топтаним ніким стежках.

Життя, як золото, важке й блискуче,
Несем його, мов до ломбарду скарб,
Та там його залишим неминуче
Без жалю, бо зблизька воно без фарб.

В повітрі чуються назрілі зміни
І проситься Відродження давно,
Але Петрарку ще не видно нині,
Мабуть поки не виграло вино...

Часу нема чекати знов Месію,

Армагедону хмари грозові
Тривожно над Землею страхи сіють
І тоншають все ниточки надій.

Отямимось давайте, добрі люди!
Невже не можна жити без війни?
Життя у кожного одне повсюди,
Та всі чомусь страждають без вини!

Чому ми не живем, а проживаєм?
Після життя окрім своїх гріхів
Що понесем, якщо добра немає?
Й назад не вернем згаяних років.

Дата написання вірша: 2026-09-23